

ogfaa ude fra Landet, hvori de anbefale os at være varsomme, naar vi overhovedet befatte os med de uproduktive Udgifter, og snarere se at komme lidt ned, da store Krav gøre sig gældende og trænge til en Løsning. Den højtærede Kultusminister har jo allerede i Aar forelagt et Skolelovsforslag, som kræver slet ikke saa lille et Tilskud fra Statskassens Side, og jeg vil haabe, hvis vi overhovedet naa til en endelig Ordning af dette Skolelovsforslag, at Kravene maa blive endnu større. Jeg hørte forleden her i Salen, at der lyktes efter en Kommissionsbetænkning angaaende Retsreformen. Hvis vi skulle til en Ordning af vor Retsreform, mon den da ikke vilde kræve store Udgifter, mon den ikke vilde paalægge Staten betydelige Udgifter? Men hvor skulle Pengene komme fra? Hvor skulle Pengene komme fra, naar vi blive ved at fortsætte med disse uhyre Udgifter til vort Militærvæsen? Der er for en Times Tid siden blevet omdelt et Andragende, hvori jeg for Resten mener, at det ærede Medlem for Tisted Amts 2den Valgkreds (Trolle) har nogen Del, nemlig om en Udvikling af vore Havneforhold paa Vestkysten. En saadan vil kræve store Summer af Statskassen, men hvor skulle Pengene komme fra? Skulle vi have forøgede Skattebyrder? Er det det, Befolkningen trænger til i disse økonomisk slappede Tider? Jeg tror derfor, det vilde være paa rette Tid, naar vi over for et Forslag som dette snarere holdt lidt tilbage end søgte at stynde paa Ministeren for at gaa endnu videre frem paa dette Omraade. Vi have forleden talt om, at Staten skulde tage Eksporten fra Esbjerg til Parkeston i sin Haand. Ogsaa dette vil selvfølgelig kræve Midler af Staten; men det, der gjorde, at den højtærede Indenrigsminister var særlig imod det, var, at det vilde blive for kostbart at lade Staten træde til her. Naar jeg derfor ser dette Forslag nu melde sig her med en Udgift af ca. 300,000 Kr. mere, end vi allerede give ud, vilde jeg gerne have Lov til at minde om, hvorledes det gik til i 1880, da Marineministeren fik sin Søværnsløve. Da gik det til saaledes, at Forudsætningen for, at den højtærede Minister overhovedet fik Loven, var denne, at vi skulde have i det mindste en tilsvarende Nedgang paa Hærloven. Man havde derfor vedtaget en Paragraf om, at Loven først maatte træde i Kraft samtidig med Hærloven, thi man var sikker paa, at gav man først Marineministerens Søværnsløve, saa fik vi ingen Nedgang paa Hærloven. Men det endte med, at denne Paragraf her i Tinget blev forkastet med et meget knebent Flertal. Jeg kan saa godt huske, at den højtærede og

meget elskværdige Marineminister den Gang kom hen til begge mine Naboer her i Tinget efter at Ordføreren for Lovforslaget havde sagt noget som, at det nu var ham ligegyldigt, om Søværnsløven blev vedtagen eller ikke, og sagde: Støt mig dog endelig og anbefal mig Loven, at jeg kan faa den. De to meget velvillige Naboer traadte ogsaa straks op og anbefalede Loven til Vedtagelse uagtet det passerede, og den gik igennem med en meget kneben Majoritet. Nu denne Gang ere vi komne forud med Hærloven, en Hærlov, om hvilken jeg tror, at det sidste Folketingsvalg afgav sit Votum, og som Befolkningen overhovedet er tilfreds med. Skulle vi nu efter Valget den 9de April igen gaa til en Søværnsløve her, som ikke alene forøger Udgifterne betydelig i Nutiden, men udsætter os for en kolossal Opgang i Marinens Udgifter for Fremtiden? Det tror jeg næppe lader sig gøre. Jeg fik den Opfattelse, at den højtærede Marineminister havde en hel Del mere i Baghaanden end det, der staar her i Søværnsløven, at han allerede havde nogle Forter, hvorom Forslag laa i Finansudvalget eller stode paa Finansloven, og at det ikke var tilstrækkeligt. Nej, der er endnu en hel Del flere Batterierovre i Store Bælt, som skulle til for overhovedet at holde Forbindelsen mellem Landsdelene vedlige; det kommer senere, saa at vi endnu have en hel Del i Vente. Det ærede Medlem her ved min højre Side (S. Bojesen) mente, at den Paragraf i Søværnsløven af 1880, der siger, at vi skulle have 12 store Skibe med et tilsvarende Antal mindre Skibe, ordret er gaaet over i det foreliggende Forslag, men det ærede Medlem mente, at vi kun havde 4 Skibe, tror jeg, det blev til, der kunde rangere med de større Skibe. Utsaa der mangle vi nu 8. De øvrige, vi have — jeg tror, vi have 10 eller 11 — maa alt saa udrangeres eller ikke beregnes som større Skibe — der har for Resten i en Række af Aar været en stærk Strid om, hvordan vi overhovedet skulle forstaa denne § 2 i Søværnsløven, om de Skibe, vi havde, vare saa store, at de kunde regnes for store Skibe. Dette har man ment fra Folketingets Side, hvortilod Marineministeriet ikke har ment, at de kunde regnes for store Skibe, og som Følge deraf har vort Materiel maattet forøges og er blevet det ikke mindst i den Tid, da den ærede Minister har været til Dels eneraadende om Bevillingerne. Jeg vilde derfor gerne have Lov til at staa lidt koldt Vand i Blodet paa de Herrer i Anledning af deres Tilfredshed over, at man nu havde Udset til at komme ret langt paa dette Omraade, ved at sige dem, at jeg har det Haab,